

Despre frică și cum să o depășim (16.5.2021)

Astăzi Biserica îi pomenește, împreună cu Mironosițele, pe Iosif și Nicodim, care au luat trupul Lui Iisus de pe Cruce și l-au îngropat cu respect și toată cinstea cuvenită.

Iosif era din Arimateea Iudeii și era membru al consiliului evreiesc (Marcu 15:43). Evanghelistul Luca scrie că era un om bun și drept, iar Matei menționează bogăția sa, și dezvăluie că era un ucenic secret al lui Iisus (Luca 23:50; Matei 27:57). El și-a ascuns devotamentul față de Domnul, de teama evreilor (Ioan 19:38). După răstignire, a îndrăznit să se apropie de Pilat și cu un curaj extraordinar, a cerut trupul lui Hristos pentru înmormântare (Marcu 15:43). În această sarcină sfântă a fost ajutat de către Nicodim, care era, de asemenea, membru al Consiliului evreiesc și fariseu, precum și conducător și profesor al Israelului cu mare influență (Ioan 3: 1,10 și 7:50). Nicodim l-a apărat mai înainte pe Hristos în fața Sinedriului care a încercat să-L condamne. Ioan Evanghelistul ne spune că Nicodim a venit la Iisus într-o noapte în secret, pentru a se întâlni cu El. Acolo Domnul l-a învățat despre necesitatea renașterii spirituale prin Sfântul Botez. Totuși, din același motiv ca Iosif, Nicodim și-a păstrat ascunsă credința. Abia după răstignire, ambii și-au mărturisit credința în mod deschis, grăbindu-se să pregătească trupul mort al lui Iisus pentru înmormântare, cu mirodenii.

Această teamă față de autoritatea evreiască a dominat în anii în care Domnul a petrecut printre oameni, precum și în perioada ulterioară, a apostolilor. Iosif și Nicodim nu au fost singurii evrei de proeminență care au fost ucenici secreți ai lui Hristos, așa cum scrie Sfântul Ioan: *„Totuși și dintre căpetenii mulți au crezut în El, dar nu mărturiseau din pricina fariseilor, ca să nu fie izgoniți din sinagogă; Căci au iubit slava oamenilor mai mult decât slava lui Dumnezeu.”* (Ioan 12: 42-43). Mulți oameni obișnuiți au acționat în acest fel, deoarece *„de frica iudeilor, nimeni nu vorbea despre El pe față”*. (Ioan 7:13).

Chiar și astăzi, acest tip de frică poate fi văzut în rândul creștinilor, în special al tinerilor. Un creștin se poate găsi într-un mediu în care domnesc idei „progresiste”, contrazicând adevărurile eterne ale Evangheliei. Pentru a evita să fie judecat ca „înapoiat” sau etichetat ca „fanatic religios”, apare tentația de a rămâne tăcut și de a accepta aceste idei, chiar dacă numai în exterior. Le lipsește curajul să susțină ceea ce știu că este corect, din cauza a ceea ce alții ar putea crede despre ei. Ei încearcă să justifice acest eșec cu scuze despre societatea modernă și noi moduri de viață, argumentând că „nu ne putem întoarce la epoca bunicilor noastre”. Cu aceste argumente, ei își trădează principiile creștine, cu rezultate dezastruoase.

Apostolul Neamurilor, Sfântul Pavel ne spune: *Și să nu vă potriviți cu acest veac, ci să vă schimbați prin înnoirea minții, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, ce este bun și plăcut și desăvârșit.* (Romani 12: 2).

Cu luminarea care vine de la Dumnezeu, îi putem ajuta pe ceilalți să înțeleagă că ceea ce consideră a fi progres, modernizare și inovație nu sunt „noi moduri de viață”, ci de fapt destul de vechi. A fi sclavul pasiunilor este modul în care oamenii au trăit înainte ca Hristos să vină pe pământ și să aducă adevărul, împreună cu un nou mod de viață autentic. Această sclavie a caracterizat și epoca apostolului Pavel și a fost condamnată în Scrisoarea sa către Romani (Romani 1: 21-32). Ceea ce se numește în mod arogant „progresist”, este în realitate chiar opusul. În calitate de creștini ortodocși, să respingem această gândire înapoiată și să refuzăm să credem propaganda care ne-ar face să ne îndepărtăm de Evanghelie, propagandă răspândită insidios de către bine-cunoscute centre internaționale de „informații”. Nu putem vedea unde duc toate acestea? Suntem fericiți de societatea în care trăim?

În loc să ne temem de respingerea socială din cauza credinței noastre creștine, ar trebui să ne străduim să o vestim cu cuvânt și faptă. Oamenii care s-au rătăcit pe cale au nevoie de Lumina lui Hristos, deoarece decăderea morală a societății cere ca adevărații creștini să fie „sarea pământului” (Matei 5:13). Dacă creștinii „își pierd gustul lor”, atunci nu pot face nimic împotriva acestei stricăciuni, care se răspândește constant.

Să se audă în sufletele noastre vocea curajoasă a Sfântului Apostol Pavel, care a fost primul care a propovăduit Evanghelia lui Hristos în Asia Mică și în Europa: “*Căci Dumnezeu nu ne-a dat duhul temerii, ci al puterii și al dragostei și al înțelepciunii*”. (2 Timotei 1: 7). Și cu cuvintele Domnului nostru: “*În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea.*” (Ioan 16:33).